

Ese de doa ori intr'o luna, adeca in I si 15 dupa c. v. in formatu de o cola si 1 1/2.
Atatu manuscrip-tele catu si banii de prenumeratiune se se adreseze la redaptiune, localulu acestei-a: Strat'a postei vechile nr. 1. etagiulu I. nr. 96.

AUROR'A ROMANA.

Foia beletristica.

Pretiuulu de prenumeratiune pentru provincie austriace: la anu: 5 fl. la 1/2 de anu 2 fl. 50 cr.; pentru Romania si strainetate la anu 6 fl. 20 cr., la 1/2 de anu 3 fl. 10 cr. v. a. — Prenumeratiune la trei lune nu se primesce.

Anulu I. 1863.

Nr. 12.

Pest'a 15/27. Iuniu.

Resunetu catra Domnisiorele romane d'in Bucovina.

Luati, ve rogu, aminte, voi floriloru plepande!
Ce 'mpodobiti gradin'a Eroului maritu,
Ce desfetati natur'a cu gratii dulci si blande,
Si incantati totu ochiulu, ce-odata v'a zaritu,

De vreti se dati doveda, ca 'n peptu vi palpitaza
O anima 'nsetata de totu, ce-i naltu si santu;
De vreti se dati doveda, ca 'n voi adi circuleza
Alu Romei nobilu sange si-nu sacru simtiementu;

Apoi plecati urechea cea mandra, delicata
La glasulu celu ce striga colu peste Carpati,
La vócea unei zine, de ceriuri ordinata,
Spre a resedí virtute in voi si-ai vostri frati!

Alu sea pre dulce nume-i Roman'a Aurora
Trimisa de Minerv'a la ginteá lui Traianu,
Ca se-i imparte neptaru de prin dieesci isvóre,
Si se regenezeze poporulu celu romanu.

A sa placuta vóce asia vi totu sioptesce:
„Voi drageloru plantutie, ce gingasie 'nfloriti,
Si resmaltati sublime pamentulu, ce chiftesce
Scaldatu in scumpulu sange alu mosiloru vestiti!“

„Gatiti-mi cale mandra se potu la voi strabate,
Ca-ci eu spre-alu vostru bine in lume amu sositu;
Voiu se ve 'nvetiu cu-amóre, vestaleloru stimate!
Spre ce destinu dieimea pe voi v'a anumitu.

„Voiu se v' aretu cararea, pe care veti purcede,
Si nu veti retacire, de me veti ascultá;
De-mi veti urma invetiulu, si 'n mine veti increde,
Veti prosperá 'n virtute si 'n bine veti orná.“

„Si candu voi-va sortea se fiti pre brave mume
In mandra Bucovina, ce multu speréza 'n voi,
Apoi veti sei voi cresce fii demni de unu renume,
Ce fain'a i botéza bar bati, vitezi, eroi!“

„Atunci veti sei voi pretiuulu de patria, natiune,
De limb'a cea strabuna, de totu ce e romanu;
Atunci-a voi cu fala poté-veti lumei spune:
Noi suntemu stranepóte'ni Romulu
celu betranu!“

„Fantastecele umbre d'in sinulu Bucovinei
A lui Stefanu si-a mume-si, ce nobilu lu crescu,
Lasá-voru cimitirulu, si 'n rádiele luminei
Esí-voru se ve véda pe campulu strabunescu!“

„Sburandu de-asupra vóstra v'oru binecuventare,
Si mare-a fi poporulu, ce voi lu veti creá;
Atunci-a mandre roze cu draguste-eti serbare
O dí de suvenire, si multu veti bucurá. —“

„Gatiti-mi dara cale. se potu sburá mai iute,
Prin siesuri, munti, valcele se potu curendu sburá;
Si peste-a mamei vóstre campii cu flori merunte
In dulce conyersare ades' ne vomu pimblá!“

V. Bumbacu.

Mirele nefericitu.

(Novela istorica.)

(Inchiare.)

Tocmai in diu'a, candu se implinira trei lune de la intrarea Domnului Brancoveanu in capital'a Romaniei, plecã elu cu fiulu seu Raducanu la cetatea Matresari. Ací o scire trista i-a strapunsu ânin'a, nu in sa intru atãtu-a lui, câtu mirelui Raducanu, o scire, carea erã sê nebunésca pe tenerulu principe. Sultanulu a detronatu pe Domnulu Moldovei, Antiochu Cantemiru, fiitoriulu soerulu a lui Raducanu sî a pusu in loculu lui pe Michaiu Racovitia. Cantemiru d'impreuna cu famili'a sa fũ dusu la Constantinopole. Acést'a scire a infiptu o sagéta inveninata in ânin'a mirelui Raducanu, repausulu sî liniscea lu parasi. Uude mergeá, incatro se intorceá, in somnu totudeuna vedeá fantasi'a lui icon'a Mariórei, in fapta in sa ea nu erã nici in Moldov'a, cu atãtu mai putienulanga bratiulu lui, cí departe in sclavi'a paganiloru. Viéti'a lui erã acuma unucursu de necasuri sî torture interne, singur'a mangaere mai erau vorbele celepline de virtute sî curagiu, ce Mariór'a le pronuntiasa cu ocasiunea despartirii, era elu si le intiparise asia tare in ânima.

In acestu tempu neplacutu, in acestu momentu de nefericire sî intristare ceriulu se intunecá mai tare d'in dî in dî, de tóte partile nori infricosiati sî fortune amenintiatórie se radicau pe orizonulu Romaniei. De o parte o amenintiau Rusii, era de alta Turcii. Intre dóue focuri potinte principele Brancoveanu devuiá sê se scie intórce, incãtu sê nu se ardanici de unulu. Esperinti'a lu-a invetiatu, câ omulu in a tari impregiurãri nu e securu de adi pe mane, nu e securu de averea sî bunurile sale, ma nici chiar de viétiã. Esemple de trista aducere aminte i serviau de icóna in astufelu de impre-

giurãri, câ-ci domni'a depindeá in acele tempuri numai de la voi'a sî capritiulu Sultanului, care depuneá pe domnitorii tieriloru romane candu i placeá sî puneá in loculu loru pe altii, cari aveau mai multi bani sî cari scieau sî puteau trãmite Sultanului mai multi galbeni sî daruri pretióse. Sórtea multoru domni a fostu scóla buna pentru principele Brancoveanu, elu a invetiatu sê se ingrijésca de tempuriu pentru cele, ce in totu minutulu se puteau intemplã.

Pe candu Turci'a ferbeá in o turburare infocata principele domnitoriu d'in Romani'a depusese in banc'a Vienei, Venetiei sî in Brasiou bani pe usura, ca in casu de ar fí constrinsu sê parasésca tier'a, sê aibe celu putienul ce-va bani.

Impregiurarile lu-au adusu la necesitatea de a portá o politica dupla. Incepũ a se intielege cu Austria, ca in tempu de lipsa sê afle cu famili'a sa refugiu pe pamentulu austriacu. Cu Rusii incepũ a tractá, fiindu câ se apropiãu ca unu noru greu, ce erã sê inghitia Romani'a; Carolu XII. erã batutu sî toti tremurau de sabi'a invingatória a Rusiloru. Principelui Constantinu sucese prin solulu seu, ce-lu ayeá la curteatiarului Petru I., cu numele Davidu, sî dupa elu Castriotu, nu numai a se ascurá de astadata de invasiunea muscalésca, ba inca fũ decoratu cu ordulu St. Andreiu.

Turci'a se incurcase totu mai tare cu Rusi'a sî Brancoveanu prevedea pericolulu seu, deci ca sê-si pastreze amicéti'a tiarului in sciintiã pe Petru despre tóte misicarile Turciloru sî, ca sê aibe unu locu securu de refugiu, si-a cumperatu in Ardélu o mosia, Sambat'a superióra d'in tier'a Oltului.

Politic'a lui Brancoveanu, de sí cugetá elu, câ e secreta, erá tuturoru cunoscutá sí însu-si Turciloru, câ-ci Spatariulu Cantacuzenu, capulu inimiciloru lui Brancoveanu erá instrumentulu loru. Inca atunci, candu dóm'n'a Mari'a oservá in Spatariulu Constantinu schimbarea, ce elu asia bine o sciá ascunde, atunci inca ánim'a lui erá plina de invidia sí de intrigele, ce le tieseá in contra Domnului sí cari la tempulu seu le va pune in lucrare.

Sê urmarimu încátu-va pasii Spatariului, sí sê vedemu ánim'a lui nobila, laudata asia tare de principe, sê vedemu carapterulu persónei aceia, carei-a Brancoveanu i-a descoperitu tóte secretele sale sí carea a sciutu toti pasii lui.

Dupa ce logodirea principelui Raducanu cu flórea cea frumósa á Moldovei, Mariór'a, erá unu actu implinitu ánim'a Cantacuzeniloru erupse in flacári. Adunári dupa adunári se tieneau in contra Domnului, sí aci se svatuiau ei, cum sê negrésca pe Brancoveanu la Sultanulu sí cum sê-lu póta restorná de pe tronulu Romaniei. Sê vedemu un'a sí cea mai insemnata d'in aceste adunári. Nóp'tea erá intunecósa, céti'a acoperiá tóta cetatea, candu se tienù adunarea. de care ni e vorb'a (erá anulu 1713), tempulu celu mai placutu buheloru sí ómeniloru de soiulu acestu-a. Loculu adunárii erá unu salonu in casele Spatariului, unchiului celui incrediutu a domnului Romaniei. O mésa rotunda sí verde erá in mediuloculu salonului sí in giurulu ei inimicii sí tradatorii lui Brancoveanu. pe cari elu i-a radicatu la demnitáțile cele mai innalte, éra acuma machinéza in contra tronului Romaniei, machinéza nefericirea acelui-a, ce i-a innaltiatu sí faurescu resturnarea lui.

„Ce? — díse Spatariulu catra ceialti — nu vedeti, cum lucra ca sê se póta sustiené pe tronul, eri celu mai

crancenu inamicu sí astadi nu numai amicu impacatu, cí se sí incuscesce cu famili'a lui Cantemiru; luati bine sém'a, ca nu cu o lovitura sê ni crucisieze totu planulu. Elu voesce ca cununi'a lui Raducanu cu Mariór'a sê se intemple câtu mai curendu, in sa ve ascurezu, câ pana va stá capulu acestu caruntu in susu ast'a nu se va intemplá. Devue sê simta elu, câ Cantacuzenii suntu acei-a, cari cunoscú planurile sí politic'a lui sí cari potu sê-lu depuna; voiú sê-aretu eu, câ numai decátu le-omu face Sultanului aceste cunoscute Brancoveanu a caditu, in sa stati numai cu totii sí aveti bine grija, ca sê nu-i vina ce-va la cunoscintia, câ indata va fugi in Ardealu sí atunci tóte suntu inzadaru...“

„Ei, bine, chiru Constantine, o sê facemu dara câtu mai curendu, câ-ci mai târdiu póte sê se descopere sí atunci va fi reu de noi.“

„Ba, nu, Radule, cu câtu mai incetu, cu atátu mai securu, câ-ci elu sta inca bine la Vezirulu, banii lui inca potú tiené pe Veziru pe partea lui, noi in sa sê apucámu lucrulu cu tactica, ca sê potemu reesi. Sê vi spunu eu, cum sê facemu. Eu amu tramisu la Brasióu, la Michaiu Spatariulu, ca sê faca sigilele boeriloru, despre ce pana acuma nu vi-amu spusu nimicu, fiindu câ nu le-amu avutu la mana, acuma in sa éta-le, — cu aceste potemu face Arz-Magzarulu (acusarea) in numele boeriloru sí sê ceremu de la pórtá depunerea lui. Acestu-a e planulu meu sí numai asia potemu face.“

„Bine,“ díse Stefanu, candidatulu tronului.

„Bine,“ adaosera cu totii, — „sê traésca chiru Constantin.“

„Sê facemu acuma pana nu ne departámu de aici,“ disc Radulu.

„Ba, nu,“ lu intrerupse chiru Constantin, „noi sê lasámu lucrulu intru atátu-a sí sê incredintiámu pe Stefanu

cu tóte afacerile și candu voru fi gata, noi ne vomu subscrié și le-omu tramite porței.“

„Bine, bine,“ repetăra éra toti in-
indu-se la acést'a.

Trei dfile trecura și complicitii nu se potura aduná, abia a patr'a di convenira éra la locul, unde tiseau ei nefericirea unei familie inocente, unui mire, ce nu cugetá la altu ce-va, decâtu la fericirea, ce lu asteptá și nu-si aduceá aminte, cá chiar cei mai incrediuti suntu inimicii fericirii lui. Asiediati in giurulu mesei rotunde asteptau cu curiositate scrisórea acusatória. Stefanu o scóse și o ceti; diece puncte erau, cu cari acusau ei pe Domnulu Brancoveanu, și totu-si cugetau și li erá frica, cá nu voru fi destule, și asia nici nu li va succede planulu. Lucrulu de capetenia in sa erá a tramite scrisórea acést'a prin o mana securá. Nici unulu nu voiá sê mérga la Constantinopole, cá-ci consciinti'a, judele celu mai dreptu și severu, i mustrá pe toti și nu se cutezau sê se arete de fauratorii nenorocirei atátoru fiintie nobile și inocinte. In fine se resolvá Hatmanulu, Dimitrascu Racovitia și priimi pe sine soli'a acést'a neomenésca. Acuma incepura subscrierile; subscrisera numele tuturor boeriloru d'in tíera și pusera sigilele false, in fine betranulu Cantacuzenu, capulu reutátií dede scrisórea in manele lui Dimitrascu și i dîse: „Aibi grija, acolo e și Michaiu Racovitia, depusulu Domnu d'in Moldov'a, elu scie despre tóte aceste și ti va fi intru ajutoriu.“ Dupa finirea complotului toti se departara, éra Dimitrascu in diu'a ursoria porni la Constantinopole.

* * *

Famili'a lui Brancoveanu erá lini-
scita, resbelulu intre Turci și Rusi se
asiediase și in 12. Iuliu 1711 se inchiá
pace între Petru, imperatulul rusescu și
sultanulu Turciloru, in care cestu d'in

urma apromiteá linisce indelungata pen-
tru tier'a romanésca și pentru famili'a
Domnului. Intre astufelu de impregiu-
râri principele Raducanu poteá cugetá
éra la ór'a binecuventata, d'in carea in-
cepeá pentru elu fericirea asteptata.
Fantasi'a lui vedeá diu'a și nóptea icon'a
Mariórei, elu audiá vocea ei incantato-
ria și i se pareá, cá simte pe capu cunu-
n'a de casetoria.

Domnulu Constantinu liniscitu, cá
a potutu sê incungiure tóte periculele,
ce-lu amenintiará, și intórse ochii éra la
cele familiare. Dóue mominte ocupau
cugetulu lui, unulu erá cununi'a lui Ra-
ducanu cu Mariór'a, éra alu doilea ser-
barea cu solenitate destinsa a Santei
Marie, cá atunci se impliniau 60 de ani
de la nascerea lui și 26, de candu s'a
suiu pe tronulu Romaniei. Pe diu'a
acést'a lasá sê se bata monete de auru
de câte cinci și diece galbeni, cari voiá
sê le impartiesca spre aducere aminte
intre boerii cei mai de frunte și mai
credintiosi.

Tóta famili'a saltá de bucuria, éra
principele Raducanu incepe o viétia
nóua, cá-ci dupa cáti-va ani tristi se ve-
diu éra in acea carare de a poté ajunge
tient'a fericirii sale. Ánim'a lui cresceá
vedindu, cá in fine totu va sê aibe pe
acelu ángeru placutu, pe aceea fiintia
nabila de consótia, carea unica erá in
stare a-lu face fericitu dupa unu neasu
atátu de lungu. Acuma tóte se puse in
lucrare spre celebrarea nuntei finde și
Domnulu insciintiá și pe Vezirulu tur-
cescu Ali-Pasia scriendu-i, cá dandu-i
Ddieu patru fetiori elu a cercatu de
multu o sotia pentru alu treilea fetioru
și a aflu-o in fiic'a lui Antiochu Can-
temiru, in sa fiindu cá Demetriu Cante-
miru, fratele lui Antiochu, s'a facutu
rebelu și a trecut la Muscali, credinti'a,
ce o are elu catra innalt'a porța lu in-
démna sê o insciintieze despre casetori'a

acést'a, ca nu cum-va sê faca ce-va presupunere rea, câ mai bine, decâtu s'ar intemplá un'a ca acést'a, elu e mai gata a stricá contractulu de casetoria, de si ar fí unu lucru neindatinatu, decâtu credinti'a sa catra innal'á pórtá sê vina cum-va in dubietate.*)

Principele Brancoveanu scieá pré bine, câ banii potu efeptuá tóte, elu scieá, câ aurii inchidu ochii si la cei mai furiosi ómeni sî de aceea alaturá elu pe langa scrisóre 4000 de auri, o manta fórté pretiosa, cuptusíta cu pei de sobalu. Vezirulu nu voi sê primésca aurii, ci i tramisê indereptu sî pofti prin o epistola norocu bunu teneriloru éra betranului Donnu bucuria, adaoase sî aceea, câ, de-óre ce mirés'a e fét'a unui principe, Brancoveanu sê se ingrijésca de o suita eleganta, cum se cuvine unui principe, câ d'in partea miresei va grijí elu, ca sê se tramita cu cea mai mare pompa sî avendu acuma pace cu tóte poterile va luá si elu parte la nunt'a lui Raducanu si a Mariórei. Cuvintele aste erau fórté favorítórie, insa neprimirea baniloru nu erá tocmai semnu bunu, de nu ar fí fostu Brancoveanu pré increditu de amicéti'a, ce o presupuneá, câ existe intre elu si Vezirulu.

Mirele Raducanu se vede repusu in fericirea de mai nainte sî nici nu credeá, câ Mariór'a nu e langa bratiulu lui, câ nu aude vócea ei cea dulce, ce-lu innaltia in regiuni mai nalte sî-lu face sê cugete, câ e in Eliseu sî sê creáda, câ ângerii i sioptescu fericire. Natur'a luase alta fatia pentru elu, florile erau mai frumóse, mai viue si mirosulu loru mai petrundietoriu, versulu paseriloru resuná atátu de placutu, incátu se pareá, câ anuntia fericirea tenerului mire. Ori in ce parte se intorceá Raducanu, fericirea jocá naintea lui leganandu-lu pe bratiiele sale.

In un'a d'in acele díle placute auror'a se ivise mai cu pompa, ca ori candu alta data, sórele respandise mai luminosu radiele sale aurie sî in aceea clipita resuná curtea domnésca de strigarile celoru ce se pregatiau sê mérga dupa mirésa. Unu vuetu de tunuri anuntiá minutulu pornirii sî intre altii Agi Monaloki cu domniti'a Balasi'a, sor'a mirelui, plecara la Constantinopole.

Putienu tempu trecú de la plecarea acestoru-a si o scinteua electrica puse in inforare intregulu castelu domnescu. „Turcii suntu aici, Turcii suntu aici“ suná d'in tóte partile, fara sê scie cineva de unde si pentru ce au venitu si ce voescu. Betranulu principe sî tóta famili'a se implura de frica. Mirele Raducanu, petrunsu de bucuria, câ in scurtu tempu va sê véda pe Mariór'a, nu voiá sê creáda ce-va periculu sî aretá cea mai mare barbatia. Inzadaru erau in sa tóte aceste, câ-ci Mustafa Aga cu o parte a armatei turcesci intrá in Bucuresci, ca sê prinda pe domnulu Brancoveanu sî tóta famili'a lui. Domnulu nu avú nici in cugetu dar' nici nu poteá sê fuga, câ-ci inimicii lui, Cantacuzenii, dupa ce au tramisu tóte corespondintiele Domnului cu Rusii si Austriacii cerura de la Veziru depunerea lui Brancoveanu, si lu rugará, ca sê tramita armat'a chiar atunci, candu Domnulu fara nici o frica se pregatiá spre serbarea nuntei fiului seu Raducanu.

Erá Mercuri in septeman'a mare, lun'a lui Martiu 1714, candu Mustafa, dupa ce prinse pe betranulu Constantinu, lu aduse naintea sa si-i ceti firmanulu, prin care erá depusu de pe tronulu Romaniei sî altu firmanu, care pune pe tronu pe Stefanu Cantacuzenu. Numele Cantacuzenu l' a facutu sê-si aduca aminte de caus'a nefericirii, in care de odata cadiù, in sa ce poteá face altu ceva, decâtu sê verse lacrimi. Parintii, fii, nurorile, fratii sî surorile si scaldau

*) Delchiaro la Sincai.

fetele in lacrimi vedindu cu ochii sórtea fatala, ce pe toti i-a ajunsu. Mustaf'a, dupa ce a pusu pe domnulu Constantinu si famili'a Brancoveniloru sub paz'a boeriloru, i-a sigilatú tóte averile.

Onópte contraria urmà acuma, contraria cu totulu noptii, candu Raducanu asteptá reversarea dílei asteptate sí pornirea dupa mirés'a sa; a dóu'a óra si vede elu acuma nefericirea sa, a dóu'a óra vede perduta pe Mariór'a, pe acea dína placuta.

Cantacuzenii ordinara si dispusera tóte pentru intronarea lui Stefanu si Ioi intrà in Bucuresci cu 12000 de ostasi sí Marele Imbrochoru, carele remase cu o parte a armatei turcesci la Rusciucu. Cantacuzenii in fruntea boeriloru esira naintea lui si lu intimpinara cu tóta onórea aducandu-lu in triumfu pana la locul destinatú pentru incartirare. Cátu ajunse acestu-a in Bucuresci puse pe Stefanu pe tronu si strinse tóte averile lui Brancoveanu.

Vineri venira toti boerii tieei sí-si luara remasu bunu de la fostulu Domnu, carele cu intristare li multiamia sí li cereá ertare pentru cele ce dóra a gresitu cu unulu ori altulu, éra pe Cantacuzeni nu-i potú sè nu-i mustre, ci intorcandu-se catra betranulu Constantinu i díse: „Asia e, chiru Constantine, asia e sórtea domniloru, cari se incedu in unii si altii sí-si descoperu loru tóte secretele. Te-amu tienutu de parinte, nimicu nu ti-a lipsitu, onóre, avere, oficiu, tóte ti le-amu datu si tu mi-ai multiamitu cu tradare, m'ai vendutu inimiciloru, m'ai nefericitu pe mine si pe famili'a mea. Ferice de celu, ce se incede in Ddiu sí in barbati'a sa. Adio, Domniloru, adio pentru totudeuna.“

Pretotendenea cautara averile si visitieriele domnesci, si nici vestmintele dómnei, a feteloru sí a nuroriloru nu

fura scutite de aceea visitare, neindatinata nici chiar la Turci.*)

Acuma plecà famili'a nefericita catra Constantinopole, unu parinte betranu in mediuloculu fetioriloru sei, o mama intristata incongiurata de fice sí nurori, cari plangeau pe intrecute. Díle de intristare, díle de machnitiune, o caletoria d'in cele mai desperate sí nefericite. Candu ajunsera in Constantinopole i inchisera in Edicula.

* * *

Serbatorile Pasciloru au trecutú, natur'a e imbracata in ornamentulu seu maretiu, corulu paseriloru incanta pe cei, ce trecu prin padurile umbróse, zefirulu pórtá mirosulu celu placutu alu floriloru, éra mirele Raducanu sí tóta famili'a lui Brancoveanu suspina in prinsóre, plange libertatea perduta, insa nici a plange nu mai poteá, câ-ci eri, alalta-eri se credeá ferice langa bratiulu nobilei Mariórei si astadi nu scieá, déca mai are a vietiuí díle ori dóra numai câte-va óre; — stramutarea acést'a i-a impetritu ánim'a. Tóte incercarile amiciloru familiei brancovenesci fura inzadaru, câ-ci banii inimiciloru i precumpenira sí firulu vietiei mirelui nefericitu érá aprópe de ciuntare....

Patru lune trecúra si famili'a domnesca totu mai geme si suspina in inchisóre, éra inimicii ei, d'impreuna cu Imbrochorulu stórsera de la Sultanulu decretarea mortei Brancoveniloru.

O nópte mai despartia pe cei inchisi de mormentu, câte-va óre si vieti'a loru e stinsa. Nóptea trecú sí ór'a trista batú. Langa mare érá pregatitu unu foisioru, unde esíse Sultanulu sè se desfeteze. In mediuloculu desfetării demandà Sultanulu sè aduca pe domnulu Constantinu sí pe fetiorii lui, câ-ci pe Dómna d'impreuna cu fetele sí nurorile le agratia.

*) Fotino.

Palidi sî uscaci la fatia stetera ei naintea paganului, sî, de sî ór'a d'in urma a vietiei lor a batutu, betranulu principe nu perdù vertutea romana sî curagiulu, ce totudeuna l'a inzestratu asia frumosu. Sultanulu lasà sê spuna fetioriloru, câ, déca voescu sê primésca religiunea turcésca, scapa cu viéti'a. Celu d'intâiu póte ar fi fostu Raducanu. care ar fi facutu ori sî ce, numai sê scape cu viéti'a sî sê póta vedé macar numai odata pe mirés'a sa, in sa betranulu parinte incepù fara sfiéla: „Fii mei, amu perdutu tóte avutiéle, ce amu avutu, sê nu perdemu acuma sî suffetele. Stati tare si cu barbatia, dragii mei. si nu vi fie frica de mórte; priviti la mantuatoriulu nostru, câte a rebdatu pentru noi sî cu ce mórte de o cara a moritu, credeti intru acestu-a si nu ve indoiti in credinti'a cea drépta, ca sê castigati viéti'a sî lumea acést'a.“

Aceste le dîse betranulu sî in urma li se retezara capetele, intâiu fetioriloru sî apoi lui; acést'a s'a intemplatu chiar in diu'a de Santa-Mari'a mare, in 15. Augustu 1714 candu Domnulu Brancoveanu implini alu 60 anu alu etâtii sale si candu cugetá sê serbeze aniversarea a 26, de candu s'a suitu pe tronulu Romaniei.

Asia s'a terminatu viéti'a tenerului Raducanu, acarui capu Mariór'a lu vediu portandu-lu pe stradele cetatii sî care cu totu dreptulu se numesce in istoria „Mirele nefericitu.“

I. S. Ventielu.

Cantece.

III.

Nu e focu mai mare
Ca o sarutare
D' intr' unu focu d' amóre,
Candu sinceru iubesci!
De sum langa tine,
Tremuru in suspine,
Sî tu ca o flóre
Multu me amagesci.

Scumpa zinióra,
Tu-mi esci lelisióra,
Sî simtu fericire
In viéti'a mea!
Visurile mele,
Candu te vedu in ele,
Suntu totu suvenire
De amórea ta!

Ah! de-ar fi 'n viétia,
Lumea cu dulcétia
Cum o vedu in visuri,
Raiulu n' asiu dori;
Câ-ci atunci in lume
Tóte suntu mai bune,
Sî-ale mele doruri
Mi s'ar implini.

Lugosiu 1863.

Atm.

Fét'a boerului.

(Novela de Mauritiu Jókai.)

(Inchiare.)

II.

Pregratiosulu sî multu domnitoriulu tiaru s'a induratu a primí tiér'a lui Besarabu sub parintesc'a sa ingrijire. Elu dîceá, câ a luat-o de la sultanulu paganu in pemnu, dar' cele-lalte poteri mari d'in Europ'a nici nu si-au ba-

tutu asia multu capulu, câ acui suntu principatele Dunarii.

Betranulu Chiriachi a fostu de multu la santinel'a Rusiloru, s'a recomandatu pe sine, avuti'a sa sî pe fetorii sei pentru eliberarea patriei sî óstea romana, adunata de elu o

primi unulu d'între ducii rusesci sub stindardulu seu sî acuma nu erá omu mai fericitu, decátu Chiriachi sî bucuri'a lui ajunsse culmea cea mai innalta, candu Rusii i dederá o mul-time de cozaci, de cari se îngrijíá betranulu sî i ospetá la curtea sa.

Momentulu asteptatu sosi sî fiecare si-a capetatu partea sa, tierenii faceau puncti, peste cari va sê tréca ostenia creștina in pamentulu vechiu alu Macedoniei; romancutiele gatiu legature spre legarea ranelor eroilor, éra matrónele romane coseau cu firu de aur felurite forme pe stindardele óstei creștine.

Ore femeea in tempulu bataliei n'are alta chianare, decátu a procurá legature pentru vulnerati sî a face stindarde? óre glori'a lup-tei e rezervata numai pentru barbati?

Cugetulu acestu-a turburá ánim'a Nestei sî ea nu se poteá uitá cu ochi buni, cum fratii ei se gata pentru lupta, éra ea devue sê re-mana acasa.

Intr' o dí unu generalu rusescu cercetá pe boerulu Chiriachi; elu erá unu militariu veteranu, peptulu lui erá acoperitu cu medaile, sî in totu tienutulu fú intimpinatu cu cea mai mare onóre.

Generalulu incununá cu mare lauda fami-li'a boerului, elu dede man'a cu fiecare fetioru a lui Chiriachi sî i ascurá, cá nu va trece unu anu si ei voru ajunge care primotenentu, care colonelu; numele loru voru lucí in tóte casele rusesci sî imperatulu i va innaltá in rangulu baroniloru sî confiloru rusesci sî ei voru fi martori in lupt'a, cé se va escá sub murii Bizantiulu, ba, de vreu, potu insi-si luá parte la lupta.

Cum saltá de bucuria peptulu Nestei la cuvintele aceste! Barbatii voru face atâte lucruri mari sî frumóse!

„Domnule! lasa-me sê servescu si eu lup-tei santei,” dise ea nepotendu-si dominá ánim'a.

„Servesce, flóre frumosa!” respunde generalulu suridindu, „încuragíéza pe cei fricosi, îngrijesce-te de cei raniti, cá-ci acést'a e chiamarea cea mai frumósa a femeiloru in tempulu de fatia.”

„Sî altu ce-va n' asiu poté eu face? Óre, déca asiu trece de spionu in óstea turcésca?”

Toti se mirara de vorbele Nestei.

„O! fetisióra bela, acést'a nu e lucru asia micu sî asia usioru, precum ti se pare tie. Cugeta, cá spionulu n'are pardonu sî déca te voru prinde, atunci ochii tei frumosi, statur'a ta innalta, sprincenele-ti negre, fati'a-ti rumena sî buzele tate dulci nu te voru scapá de mórte.

Sórtea spionului e mai cruda, decátu a militariului.”

„Nu-mi e frica mie de mórte; omulu condusu de minte efeptuesce lucruri mari. Mam'a mea a fostu Polona sî eu sciu vorbi polonesce, ca unu Polonu nascutu. Eu voiu trece in óstea turcésca, cá-ci acolo se afla mai multi Poloni nobili, cari suntu adiutanti; eu me îmbracu in vestminte fetioresci sî spunu, cá sum Polonu sî pana acuma amu fostu prinsu de Rusi, in sa mi-a succesu sê fugu de la ei. Ei me voru primi cu cea mai mare bucuria, dara eu, dupa ce voiu fi spionatu taber'a loru, voiu scí sê fugu indereptu; n' aveti voi nici o grija de mine.”

Fratii voiau sê o desmente de la cugetulu acestu-a, generalulu in sa sî Chiriachi surprinsi de curagiulu fetei in data lasara sê i se face vestminte fetioresci sî Nest'a se îmbracá in uniform'a ulaniloru. Cum steteau de bine hainele militarești pe trupulu ei naltu sî sprincenu!

Candu i-au retezatu perulu erá sî Peru de fatia sî plangeá cu amaru; zulfii negri ca pén'a corbului i strinse de pe josu si i ascunse in sinulu seu; — prin ei va strabate plumbulu in peptulu tenerului desperatu.

Generalulu insu-si-i-a aretatu, cá pe unde sê tréca si a svatuitu-o, cum sê se pórté. Fratii toti o petrecura pana la tiermuri Dunarei sî si luara remasu bunu de la ea, éra unu luntrariu cunoscutu o trecú cu luntrea sa pe malulu turcescu.

„De ce nu potu sê mergu sî eu cu tine?” suspiná Peru si plinu de intristare se întórse cu fratii sei acasa, se uitá in sa, pana ce fin-ti'a sublima perú prin salcele, ce erau pe tiermuri turcesci.

III.

Fét'a îmbracata in vestminte fetioresci a insielatu tóta óstea turcésca, ea a sciutu sê-si castige amicéti'a tuturorú adiutantiloru, a sciricite secretele Turciloru; ea scieá, unde Dunarea erá mai neaperata sî care puncti le vigiléza mai tare; ea scieá, unde stau trupele regulate, unde cele neregulate, ce felu de ómeni servescu la tunuri sî unde se afla muni-tiunea sî proviantulu armatei turcesci.

In óstea turcésca fie care a potutu scirici sî scí tóte; Greci, Bulgari, Bosneni amblau in giurulu taberei sî visitau, câte umpleturi se afla in straitiele soldatiloru. Vezirului nu-i pasá asia tare de acést'a, cá prin o dispuseti-une poteá nimici tóte planurile spioniloru dueandu náile micutie sub murii cetáti sî asia nime nu poteá trece Dunarea fara scirea lui.

Intr' o di Nest'a erá in orasiulu Giurgiu sí fumá naintea unei cafenarie in societatea mai multoru adiutanti sí se desfeté fórté, cum aduceá in confusia cu ochii sei petrunderi pe nevestele, ce treceau pe acolo, candu de odata tonulu celu tristu alu dobeloru anuntia, cá ducu pe cine-va la mórté. Asia ce-va nu e nimicu nou in tempulu bataliei. Face soldatulú ce-va necuvintiosu, se intárdia séu e neascultatoriu, atunci pedéps'a lui e mórtéa, sí nimicu nu póte sé-lu mantue. Pedéps'a de mórté e in astufelu de tempuri unu lucru de tóte dílele.

Oficirii, ce acuma venira la cafenaria, dísera, cá ducu pe unu spionu la mórté. „Unu romanu,” dísera ei, „a venitu cu o luntre de pe tiermurii de d'incolo sí de óre ce nu vre sé marturisésca, cá pe cine cauta sí dupa cine a venitu devue sé mora.“

„O! acestu-a e inca unu lucru interesantu, asia ce-va mi place,” continuá unu teneru renegatu. „Speru, cá vomu merge sí noi sé vedemu, cum spedéza in lumea ceea-l-alta pe unu misielu de romanu.“

La cuvintele aceste mai multi d'íntre tenerii oficieri se sculara sé plece sí chiamara sí pe Nest'a sé mérga cu ei. Póte, cá misielulu va spune de frica pe tradatoriu sí-atunci ne vomu petrece bine; vina cu noi, díceau ei.

Nest'a, de sí nu voiá sé fie martorul mortii unui romanu erá constrisa sé-i insotiesca, déca nu voiá sé se vinda pe sine insu-si. Renegatulú teneru o luá de subsuóra sí asia nu s'a mai potutu retrage indereptu, ci devui sé mérga cu ei. De-odata cu multimea curiósá ajunsera sí ei la locul de mórté.

Nainte o trupa de redifi, indereptu alt'a sí in mediulocu mergeá spionulu, cu manele legate la spate, galfedu sí cu capulu plecatu.

Nest'a cunoscú in omulu mortii pe acelu luntrariu, carele a trecut-o pe ea pe tiermurii turcesci sí care de securu a venitu acuma dupa ea.

Luntrariulu trecú cu capulu plecatu pe langa ea sí óre déca s'ar fi uitatu elu in susu sí ar fi vindutu-o cu o privire, atunci ce s'ar fi intemplat cu ea?

Pe luntrariu lu asiediara langa paretele unei case arse sí lu legara de unu parú; nainte in sa, de ce erá sé se escuteze sentintia mortii, i dísera sé radice capulu in susu, ca sé-i lege ochii.

Sermanulu abia si potú radica capulu... Acuma ochiá pe Nest'a sí nefericitulu in desperarea mortii nesciindu de sine strigá: „Éta-lu!“

„Care e, care e,“ lu intrebara.

„Acelu-a colo, care se tiene cu unulu de subsuóra,“ dise luntrariulu.

Nest'a mai repede de cátu cugetulu si trase man'a d'in a renegatului sí aretà cu degetulu pe elu esclamandu: „Tu esci, tu esci!“

Sermanulu teneru veni in asia mare confusiune, incátu n'a potutu sé díca unu cuventu spre mantuirea sa. Elu erá asia de surprinsu sí desperatu, incátu, toti cei ce-lu vedeau, lu tieneau de adeveratulu acusat.

Iudii martiali luara indata de la renegatu sabi'a, éra pe luntrariu lu deslegara sí acuma i dusera pe amendoi naintea judecátii. Multimea curiósá urmá dupa ei.

La coltiulu unei strate succese Netei a se despartí de amicii sei sí acuma si indreptá pasii spre Dunare. Pe totu tiermurele n'a aflatu nici o luntre, cu carea ar fi potutu trece, cá-ci tóte erau adunate in cetate. N'a avutu multu tempu de cugetatu; s'a desbracatu de tóte hainele sí de cismele cu pintenii grei, cari numai ar fi impedecatu-o in notare. Abia s'a vediutu desbracata sí d'in departare sí ochiá nisce calareti, cari erau persecutorii ei sí cari injurandu-o si blastemandu-o strigau sé stec.

„Dómne ajuta-mi!“ suspiná fét'a sí se aruncá in undele Dunarii. A innotatu sub apa pana a dísu unu „tatalu nostru“ sí unu „credu intr' unulu Ddieu“ sí candu díse amin esi pe suprafatia apei ca sé mai resufe. Candu capulu ei negru se ivi de sub apa, dicee, dóuedieci de pusece sunara de odata sí plumbii cadeau langa ea in apa sburandu sí vijeindu de-asupra capelui ei sí amenintiandu mórté.

„Dupa elu, dupa elu!“ se audíra strigári d'in tóte partile sí o multíme de luntritie porni acuma de sub cetate dupa fugitivu. Dunarea versase fórté tare sí eroulu nostru nu vedeá tiermurii Romaniei sí ventulu radica asia valuri, incátu se pareá, cá va sé erupa o fortuna sí erá fórté greu de innotatu Fét'a curagiósá se cufundá sub unde, esiá éra afara sé aspire aeru sí totudeuna vijeira melancolica a plumbiloru, ce sburau in giurulu ei, i renoiá poterile, ce desperarea i le slabise. Manele ei albe si delicate despartiau valuri sí ea innotá repede sí cu maestria ca onereida, ca onimfa, pe carea o persecuéza faunii.

Ventulu o impedecá fórté tare in innotare sí undele cele ingrozitorie escau frica in bet'a féta; valurile se radicaa in munti gigantici catra ceriu sí ea nu vedeá altu ce-va, decátu numai venetimea ceriului... elemintele erau in lupta unele cu altele sí Nest'a desperata

nesciindu nimic de sine innotă mai departe indicându-si puterile in contra undeloru...

Ea innotă mai departe și de odata s'a vedu, că e pe o insula de nasipu. Eric'a, lupt'a ostenit'oria i-a slabitu intru atâtu-a puterile, încātu nu eră in stare sê se scôle d'în locu, fara numai se uită, cum plumbii persecutoriloru se ascundu in nasipu și ascultă cu frica vijeirea loru. Ea nu poteă fugi acuma mai departe și-si inchise ochii, ca celu putienu sê nu-si veda mórtea. In momentulu acestu-a i se parù că aude tropote de cai. Ochii ei erau inchisi și sprincenele atâtu de grele, încātu nu-i poteă deschide. Acuma o apucă cine-va de bratie, o duse de unde eră pe malu și incepù a rupe hainele, ce mai remasese pe ea.

Nest'a venindu-si in fire dede unu tiepetu și se desteptă. Unu cozacu stetea langa ea și-si tienea calulu de frâu; elu a vedu-o langa tiermure, a cugetatu-o de mórta și i-a fostu mila sê lase hainele acele pe ea.

„Tu inca traesci?“ întrebă cozaculu mariosu pe Nest'a, candu oservă, că nu e mórta.

„Mantuesce-me,“ eschiamă Nest'a. „Eu sum fetiorulu avutulu boeru Chiriachi și amu fostu ca spionu in oatea turcésca, de unde amu fugitu; dă-me la domnulu teu și vei capetă premiu mare.“

„Tu esci fetiorulu vre unui boeru avutu,“ dîse cozaculu cu unu surisu dracescu, „vina dara și siedi langa mine pe sic, că eu te voi duce la domnulu meu.“

Dupa aceea radică pe Nest'a pe sic și perì cu ea in tufele dese, ce erau pe tiermure și candu ajunse in desime se întorse catra ea și i dîse cu unu surisu melancolicu: „Tu nu esci fetiorulu, ci fêt'a boerului și eu ti spunu, că mie nu-mi trebue altu premiu, decâtu numai pe tine.“

Fêt'a se inspaimentă la cuvintele aste și lu rogă, ca mai bine s'o ucida, cozaculu in sa rideă numai. Nest'a in urma se facù ca și intielésa cu cererea lui, lu imbratîsiă, in sa cu o mana a scosu pistolulu, ce eră la brâuulu lui și cozaculu cadu mortu de pe calu. Nest'a se infrică acuma și mai tare la fapt'a acést'a; ea a ucisu unu soldatu de a bravulu imperatu. Cine scie, ce crou mare a fostu si in câte lupte a invinsu. Cum va poté ea respunde mórtea lui?

Ea a ascunsu cadavrulu cozacului sub frundiele arboriloru, éra calulu lu-a lasatu liberu și numai unu pistolu luă cu sine și plecà prin padure mai departe. Acì se inteli cu nisce procurari, cari au ascunsu-o in colibele loru ca sê mai repauseze, pe urma in ca

aceea nópte o indreptara catra satulu lui Chiriachi.

Fêt'a mergeă diu'a și nóptea ca sê ajunga in cas'a parintésca și in léganulu nascerii sale. Eră de catra séra candu ajunse in satulu, unde locuía parintele seu. Sórele chiar acuma apuneă dupa cas'a loru și radiele luminóse strabateau prin ferestrele fara de uiaga. Nest'a a incremenitu. Ruine arse se innaltiau naintea ei catra ceriu, curtea, cas'a, turnurile mici ale castelului, tóte erau o ruina; cine a facutu acést'a?

Unu saténu betranu o vedu, o cunoscu și plangandu s'a apropiatu de ea și i-a sarutatu manele.

„O domnisióra, bine, că n'ai fostu acasa, reu ai facutu in sa, că te-ai intorsu. Aici domnesce o fama rea. Parintele teu, domnulu Chiriachi s'a svaditu cu cozacii, pentru că elu a beutu pentru glori'a rusésca, éra ei n'au vrutu sê golésca pocalele pentru eliberarea Romaniei, ci i diceau, că voru sê mane óstea romanésca peste Prutu. Poti cugetă, că acuma a urmatu blastemu peste blastemu d'în partea parintelui teu și cozacii au vrutu sê-lu bage in fere și sê-lu tramita in Sibiri'a, fratii tei in sa au scosu sabiele loru pentru mantuirea parintelui teu, au gonitu pe cozaci d'în curte afara și au inchisu portile.“

Betranulu nu potù vorbi mai departe, că ochii lui luciau in lacrime.

„Mai departe, mai departe,“ lu rugă Nest'a, „apoi dupa aceea ce s'a intemplat?“

„Ar fi mai bine, déca n'ai audì nici candu urmarea. — Cozacii au adusu rachete sburatórie și au apris su cas'a tatalui teu. Tóte steteau in flacara și atunci parintele teu și fratii tei au esítu afara și au renoitu lupt'a. Fratii tei au cadu luptandu-se eroicesce unulu ca altulu.“

„Si Peru?“

„Peru a remasu mai pe urma; betranulu Chiriachi lu-a imbratîsiatu și s'a rogatu de cozaci, ca numai pe acestu-a sê-lu lase in viétia și a statu naintea armei, ce eră incordata spre Peru, arm'a in sa a nimeritu bine, că i-a culcatu pe amendoi la pamentu.“

„Si pe Peru?“ eschiamă fêt'a și nu ascultă mai multu la cuvintele betranului, ci porni intre ruine... de odata se opri, ca și candu ar fi incremenitu. Ca o flóre implantata steteă ea pe ruine.

Abia apuse sórele și o fortuna grosnica se escă. Fortun'a turbata, tresnetele ceriului sternira cugete nóue in serman'a fêta și candu

suflá ventulu mai uritosu ea plecà la drumu, petrecuta de fulgerele și tresnetele ceriului.

* * *

Generalulu rusescu nu scieá nimicu despre sórtea familiei lui Chiriachi, elu aud á numai de la supusii sei, cá Romanii simpatiséza cu Rusii, cá boerii tieiei nu oftéza altu ce-va, decátu a li serví loru și cá poporulu romanu se simte fericitu, déca trebue sê flamendiéscu pentru ei. Elu audise totudeodata de la Turcii, cei ce erau prinși, cá fét'a lui Chiriachi a fostu ca spionu in óstea turcéscu și cá a fugitu de acolo innotandu cu bravura Dunarea și generalulu asteptá acuma sosirea Nestei.

Nest'a ajunsé sî ea a avutu cunoscintia despre poterea óstei turcesci, ea scieá secretele și planurile loru, și ea insciintia pe generalulu despre tóte aceste.

Scirile aste enarate de Nest'a erau pentru Rusi bune, atátu in sa li-a lipsitu, cá nu erau drepte sî adeverate.

Dupa trei díle Rusii au scrisu cu sangele loru in su-si pe frundiele istoriei numele „Olteniti'a.“

Rusii avura la Olteniti'a o dí avuta de versare de sange, in sa nu sî pentru glori'a loru.

O statura femeéscu cu perulu despletitu stea pe malulu stengu alu Dunarei, pe unu locu mai innaltu sî se uitá cu complacere la lupt'a escata sî candu multímea Rusiloru se apropiá cu incetulu de tunurile Turciloru ánim'a ei saltá de bucuria sî suspinandu dupa amantulu seu diceá, „mergeti, mergeti.“

Acuma plumbii tunurilor turcesci secerara deodata o multime de Cozaci, și asti-a cadiaura, precum cadu spicele sub cós'a cosatoriului.

Rusii erau tare reu insciintati despre positiunea óstei inimice și inielatiunea acést'a a constatu la multi Cozaci viéti'a. Fét'a numai rideá dulce și tramiteá cu man'a mii de sarutári catra tunurile vomitórie.

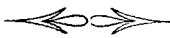
Unu anu trecú sî domnitorii legiuiti éra se reintorsera in principate și acuma boerii cei mai mari, cari erau rude aprópe cu Chiriachi au inceputu sê întrebe despre sórtea familiei lui. Au audítu, cá fét'a lui Chiriachi a remasu in viétia și cá se afla in manastírea Calugareniloru, unde voesce a-si petrece restulu vietiei.

Rudele s'au dusu la manastire și prior'a manastirii li aretá o fét'a, carea ingenunchiá naintea altariului santu și carea érá Nest'a. Ele dísera, cá voru asteptá, pana-si va fini rogatiunea și atunci voru vorbí cu ea.

„Acést'a abia credu, cá se va intemplá;“ díse prior'a. „míntea ei e ocupata de o santa turburare. nimicirea familiei a escatu in ea impresiunea acést'a. Ea se róga in capela dóuedieci de óre pe dí și numai atunci incéta, candu somnulu o cuprinde sî o culca la pamentu. Ea se róga pentru acele 80 de mii de suflete, cari au cadíutu la Olteniti'a ca resbunare drépta pentru dulcele seu parinte și fratii iubiti. Numai atunci are ea odichna, candu se róga, altucum e desperata; mii si mii de suflete murinde vede in giurulu seu, pentru cari se róga neincetatu dícandu „Dómne érta-me!“ și ochii ei totudeuna lucescu de resbunare infricosiata.“

Cunoscutii audindu aceste se retrasera indereptu lasandu-o naintea altariului. — Bunu locu are ea acolo.

Tradusa de: **Paulu Draga.**

Cununa de noutâti.

(!) Cu numerulu acestu-a inchiámu semestrulu primu multiamindu on. publicu pentru imbratásiarea cea caldurósa, cu carea ne-a intimpinatu și adaogandu cola de prenumeratiune pentru semestrulu alu doilea.

(!) Mari'a Sa Domnitoriulu Romaniei a sanctionatu legea, prin care se da impamentenirea mare D. Cavaleru Vegezzi Ruscala sî salariulu de o mia de lei pe luna pentru cursulu de literatur'a și istori'a romana la Turinu. Totudeodata anuntiamu pe baz'a unei epistóle private, cá principele domnitoriu da d'in

list'a sa civila 5600 de auri pentru infintiarea unei case pentru militarii invalidi, pentru premii pe opuri científice și pentru dotarea casei pentru pruncii aflati, care pórtá numele Domnei Elena. Sum'a acést'a o solvesce principele Cuz'a in mai multe rate, cari au sê-si ié inceputulu in 1. Iuniu a. c.

(!) „Concordi'a“ d'in inceputulu lui Iuliu va sê ésa de trei ori pe septemana cu pretiulu moderatu de 14 fl. pe anu și 7 fl. pe jumetate de anu.

(!) In 4. Aprile 1864 suntu trei sute de

ani de la nascerea lui Shakespeare sî Angli voescu sê serbeze diu'a acést'a ca o serbatóre natiunale. Spre acestu scopu s'a si formatu unu comitetu, in care lucesce Carolu Russel s. a. s. a. Planulu comitetului e, ca sê cumpere cas'a, in care s'a nascutu Shakespeare. Pe langa comitetulu acestu s'a mai infiintiatu asia numitul Garrick-club, care voesce sê infiintieze unu colegiu pentru artea dramatica, éra altu clubu voesce a-i radica in Londr'a unu monumentu maretiu.

(!) In Schattawa, unu satu d'in Bohemi'a s'a intemplat unu ce curiosu. Totu satulu érá imbracatu in vestminte serbatoresci si adunatu in cas'a unui consaténu spre a serbá nunt'a ficei lui. Candu tener'a pareche érá sê plece la biserica se aretara la mirésa astufeliu de semne, cari anuntia momentulu celu mai interesantu la sesulu frumosu — de a fi mama. Ce e de facutu? Unulu se duse dupa preutu, ca celu putienu sê se asigureze legitimitatea nascandului sî ca inca in nascere sê se faca cununi'a. Intr' aceea mam'a miresei, carea mai de multu érá bolnava, se spariá asia tare, incátu cei de fatia aflara de bine, ca preutul sê-o comunice. Preutul dara comunicá pe mam'a miresei, carea intr' unu târdiu éra-si veni in fire, cununá pe fét'a zacanda pe patulu nascerii sî botezà pe pruncutiulu micutiulu spre bucuri'a tuturoru-a.

(!) Preutîmea d'in Londr'a, care nu voesce sê aduca nici o jertfa pe altariulu modei sî a crinolinelor a radica preiulu scaunelor d'in beserica pentru dómnele, ce pórtá crinolinu de la 4 punti Sterling (40 fl.) la 6 punti 60 (fl.)

(!) Cochrane, unu deputatu d'in camer'a de josu d'in Angli'a, ni da detaiuri interesante despre spesele necesarie pe o luna pentru sustienerea seraiului in Constantinopole. Mancarea consta 24,000 pft sterling (240,000 fl.), cele 36 de dame, cari facu seraiulu 70,000 pft sterling (700,000 fl.), 1780 de cameriere 18,000 pft st. (180,000 fl.); 2000 de sierbitori sî portari 15,000 pft st. (150,000 fl.); cei ce insotiescu damele seraiului la promenada 7000 pft st. (70,000 fl.); damele, cari au esitu d'in seraiu sî capeta pensiune 80,000 pft st. (800,000 fl.) Sum'a tóta face 214,000 pft st. (2,140,000 fl.) pe luna. — Frumosu capitalu pentru desfetarea unui individu!

(!) In armat'a Unionistiloru se afla mai multe fete, cari se lupta cu atátu-a curagiulu, incátu facu onóre simtiului loru de libertate sî amorei patriei. E de insemnatu, cá nime nu le cunósce, cá suntu fete, cí toti le tienu de barbati. In dílele trecute unu d'in luptatórele aste, care d'in intemulare fú cunoscuta de consotii sei, se necaji asia tare, fiindu cá toti d'in tóte partile o admirau, incátu luá pusic'a de pe umeru sî se ucise naintea ochiloru consotiloru sei.

Deslegarea rebului d'in Nrulu 10:

Ardeleanu lumea te vede,
Romani'a 'n tin' se 'ncrede.

Deslegare buna primiramu de la dómnele: An'a Varga, Iuli'a Niagu si de la urmatorii domni: Vasiliu Caracioni, N. Ch. (Dieci), Ionu Iovitia, C. Galantu si P. Francu, I. Popescu, Alisandru Socanu.

Tragandu sórte favorit'a fú Dóm'n'a An'a Varga, carei-a i's'a si predatu: „Colindele“ poesii populare culesse de At. M. Marienescu.

Corespondintie de amoru.

ADONIA!

La ce-ai venitu la Pest'a, fintia angerésca?

La ce-ai venitu aici-a, ca peptulu sê-mi ranesci?

Ti spunu, cá faci pecate de ceriuri neertate,

Câ-ci pacea, somnulu, visulu, tu tóte mi rapesci...

De-a ta dulce guritia incede a zimbire,

Si ochii tei cu farmecu cu-ai mei de se 'ntelnescu;

Atunci, mandra gazela, me simtu in fericire,

Si peptu-mi Ti sioptesce: Te-a doru si Te iubescu....

Adoniu.

Telegrafulu redaptiunei.

(!) D. Tr. G. Poesi'a DTale nu o potemu publicá d'in cauza, cá intáiu e pré lunga, a dóu'a nici nu e poesia, cí numai versu. St. Dre Teresi'a Piposiu: Epistol'a DTale, ce ni-ai tramis-u cu deslegarea gácturei numerice n'amu capetatu-o, cí numai a dóu'a. Oservarile DTale suntu drepte, insa sirulu alu sieptelea a remasu numai d'in gresiéla. — Dlui Pelerinulu in doliu: Ni pare reu, cá nu Ti-amu potutu servi, insa, candu a ajunsu la redaptiune, numerulu érá culesu si dupa aceea amu veditu-o in „foia.“ Servimulu alta data pré bucuos. — „L'umbr'a lui Michaiu“ nu póte esi. — „Lacrimióre pe momentulu...“ Vom vedé, cum voru fi dupa coregere, cá suntu multe éróre in ele. — „Langaisvoru“ va esi in numerulu venitoriu.

Proprietariu, redaptoru respundietoriu si edatori: IOANICHIU MICULESCU.

➡ Mai avemu inca puçine esemplarie complete d'in inceputu. ➡

Cu tipariulu lui: EMERICU BARTALITS.

